

PŘÍBĚHY Z ĎABLOVA HŘBETU

IVAN KUČERA
PŘEKLAD HONZA VOJTÍŠEK

2026

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

PŘÍBĚHY Z ĎABLOVA HRBETU

Text © Ivan Kučera, 2026

Obálka © Michal Březina, 2026

Překlad: Honza Vojtíšek

Korektury: Kateřina Romanová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-7711-033-4

ISBN 978-80-7711-034-1 (PDF)

ISBN 978-80-7711-035-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7711-036-5 (MOBI)

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

Je to můj kraj. Náš kraj. Kraj pod majestátní Javořinou, kde se každoročně odnepaměti pořádají bratrské slavnosti Čechů a Slováků. Malebný kraj s vesničkami schoulenými pod horami a vrchy. Kam jen oko dohlédne, táhnou se lesy, úrodná pole, louky, pastviny, lovné revíry. A mezi tím vším se klikatí cesty. Stále zde ale zůstalo něco prastarého. Cosi přetrvalo z dávných dob, kdy naši předkové žili v úzkém kontaktu s přírodou, vážili si tradic, byli pracovití. Snad až příliš pracovití. Roční období (protože tehdy ještě roční období existovala) ovlivňovala jejich každodenní život. Vlastně si vůbec nemyslím, že to jsou démonické, hororové lesy. Naopak, příroda zde je překrásná a místy nabízí úchvatné výhledy. Když po těch cestách jezdíte autem, nejednou dostanete chuť okamžitě zaparkovat, vystoupit a užívat si ten pohled.

Kozí lidé jako by se mnou byli odjakživa. Žel, dnes už si opravdu nepamatuji přesný rok, kdy jsem je vymyslel. Vzpomínám si jen, že mě tajemné bytosti z lesa, obdarované rohy, kopyty a obrovskou silou, fascinují minimálně od roku 2010. Dokonce jsem o nich prastarým mobilem natočil tomu odpovídající kraťas.

Dlouho jsem toužil napsat příběh z jejich světa, ale v koši končila jedna verze za druhou. Doslova v koši – v tom čase jsem psal ještě na klasickém psacím stroji. Věděl jsem, že mám v rukou atraktivní námět, ale žádný příběh dost dobrý na to, abych ho rozepsal do podoby románu.

Zlom nastal v roce 2013, kdy mě „mí“ Kozí lidé (ne)paradoxně zachránili. V té době jsem uvažoval o tom, že se psaním skončím. Dal jsem si podmínku,

že pokračovat budu jen, pokud mi v dohledné době někdo něco vydá. A tak jsem si jako e-book vydal román *Kozí ľudia*. Šalamounské řešení? Alibistické? To nechám na vás.

Ten román opravdu není dokonalý. Dnes bych mnohé scény napsal jinak. Některé kapitoly nenapsal vůbec. Přidal bych úplně nové. Na knize je znatelná absence editora. Svůj účel ale splnila a v neposlední řadě jsem rád, že se svět Kozích lidí konečně dostal mezi čtenáře, i když „jen“ v takovéto podobě.

Bylo v tom něco, co zaujalo Honzu Vojtiška, slovo dalo slovo a výsledkem je román *Ďáblův hrbet*, který koncem roku 2022 vydal Golden Dog Martina Štefka. Přiznám se, že mě potěšilo, jak pozitivních reakcí se dočkal.

Ono je samozřejmě otázkou, zda tvorové z Ďáblova hrbetu jsou „ti“ Kozatci z mého e-booku. Myslím si, že se na to dá dívat z různých úhlů. Může, ale nemusí jít o prequel. Ať si to každý přebere podle svého gusta.

Univerzum Kozatců je každopádně bohaté. Dá se na ně nahlížet ze vsutku diametrálně odlišných úhlů. Příběhy, které se kolem nich točí, nejenže by mohly být, ale ideálně by i měly být co nejvšestrannější. Můžete jít do pravěku, stejně tak do drsného policejního thrilleru. Děj se klidně může odehrávat uprostřed nikoli lesní, ale betonové džungle.

6 Jak pokračovat? Do úvahy přicházelo povícero momentů. Od klasického pokračování až po, co já vím, sbírku povídek.

Při sestavování této sbírky jsem si dal tři základní podmínky.

Podmínka č. 1. V žádném případě nesmí jít o první dobrou ve smyslu do lesa přijde fotografka a „nečekané“ narazí na „ně“. Anebo je na čekané uprostřed

noci „nečekaně“ zahlédne lovec. Takovýchto kvazi zápletek vymyslí člověk deset za pár vteřin. To pro mě nepředstavovalo žádnou výzvu, a tak jsem od toho okamžitě upustil, čest výjimkám (povídka ALS). Toužil jsem po co největší různorodosti.

Podmínka č. 2. Kozatci (anebo co to je) neměli být často explicitně ukazováni. V hororech už nejedno desetiletí platí axióm, že nejlépe funguje původce strachu, kterého nevidíme, anebo vidíme, ale pouze v náznacích, případně jen zřídka. Tento postup jsme s Honzou ostatně použili už v našem románu. Ano, finále je pekelné, ale do té doby jsme rohaté obyvatele lesa co nejdéle skrývali.

Podmínka č. 3. Zasadit jednotlivé příběhy do co nejširšího časového kontextu. Začínáme proto koncem 19. století a končíme v roce 2025. Pan překladatel, kterým byl hádejte kdo, dokonce přišel s provokativní teorií, že úvodní povídka *Rašek* je postapokalyptické sci-fi z budoucnosti.

Ještě bych se rád konkrétně vyjádřil k povídce *Klaus*, kterou v této knize najdete. Její zápleтка vychází ze skutečných událostí. Moje babička mi ji prozradila na pohřbu mého dědečka. Následně mi ji často opakoval můj otec. Ke konci svého života stále častěji. Věděl, že je důležitá. Důležitější než cokoli jiného. Záleželo mu na tom, aby se mým prostřednictvím uchovala a šířila dál, protože některé věci má lidstvo tendenci opakovat...

Když se druhá světová válka pomalu blížila ke konci, byly mému otci čtyři roky. Rodiče ho vychovávali na hospodářství v obci Lubina, kde žili spolu se svými rodiči. Na statek v roce 1945 vtrhli nacisté. Nějaký „správný“ slovenský „dobrák“, obyvatel Lubiny, udal Kučerovi za to, že partyzánům poskytl

krávu, aby během zimních měsíců neumřeli v horách hladu. Nacisté z hospodářství odvedli víc osob. Můj otec se tehdy nacházel v kuchyni, kde moje úžasná babička právě vařila. Ostatní vojáci v kuchyni ještě nebyli, jen hlavní esesák. Už se nikdy nedozvím, co se mu honilo hlavou. Mojí babičce, tehdy mladé ženě, naznačil, aby se i s dítětem okamžitě schovala před jeho „podřízenými“. Poslechla a právě díky tomuto jeho mimořádně odvážnému a jistě nelehkému rozhodnutí babička s dítětem přežily. Zbytek rodiny odvedli do Senice, kde čekali na odvoz do koncentračního tábora. Naštěstí to trvalo tak dlouho, že válka mezitím skončila a oni se vrátili živí domů. Otec mi často zdůrazňoval, že jeho otce tato sousedská zrada určitým způsobem zlomila. Věděl, kdo ho udal, ale prý se nikdy nepomstil. Zbytek povídky je samozřejmě fiktivní. Chtěl jsem vyprávět příběh o relativně „dobrém“ nacistovi, protože sami vidíte: „správný“ Slovák, kolaborant, chtěl moji rodinu poslat do plynu. Zabránil mu v tom paradoxně „hrozný“ nacist. A teď řekněte. Co je zlo? Co je dobro? Dá se to takto jednoduše říct?

∞
RAŠEK

KAPITOLA 1

Rašek stál kousek od ostatních lovců. Porcovali mamuta na menší kusy, které si mohli hodit na záda a odnést domů. V osadě je k dalšímu použití zpracují ženy.

Vznášel se zde pach smrti, krve a výkalů zvířete. Všude bzučely roje otravně dorážejících komárů.

Při honu nebyl zraněn žádný z Raškových druhů. Šlo o lovce, kteří za svůj život ulovili desítky podobných zvířat. I mnohem nebezpečnějších. Dnešek pro ně představoval běžnou rutinu, na niž nebude důvod vzpomínat.

Rašek se k nim otočil. Spokojeně přejížděl pohledem z jednoho na druhého. Činili se. Oháněli se sekerami, aby mohli co nejdříve vyrazit na cestu domů. Den se překlápěl do své druhé půle. Bylo třeba rychle vyrazit, aby došli ještě před soumrakem. Nikdo z nich nemínil strávit noc ve volné krajině. Věděli, čeho je zdejší divočina schopná. Obzvláště v noci.

Rašek se sehnul k zemi. V trávě ležela zakrvácená sekera. Byla jeho, takže si jen vzal, co mu patřilo. Odešel pomoci ostatním. Hodí se všechno: maso, kožešina i kly. Nezvládnou však odnést vše. Samec vážil sedm a půl tuny a měřil tři metry. Něco tu budou muset ponechat. Zbytky, bez nichž se obejdou. Rašek nepochyboval o tom, že se o ně dravci postarají. Drtivou část

z poraženého zvířete každopádně odnesou na vlastních bedrech a zádech.

Oblast se zdála být pustou a neobývanou, ale cítil, že predátoři je pozorují. Před chvílí zaslechl vzdálené vytí vlčí smečky. Později ho uslyšel blíže. Na mamuta si troufli, ale smečka hladových vlků uměla být kupodivu mnohem zákeřnější, nepředvídatelnější, a tedy i nebezpečnější. Na rozdíl od mamuta měla v krvi chuť útočit. Zabíjet.

Jakmile měli hotovo, dali se do pohybu. První šel Rašek, který byl zároveň hlavním stopařem. Vedl družinu spolehlivě a bez jediného zaváhání tak jako mnohokrát před tím.

KAPITOLA 2

Tábor už byl téměř na dohled. Rašek však už z dálky tušil, že něco není v pořádku. S příchodem večera měl k obloze stoupat kouř z ohňů. Nic ovšem neviděl. Vykřikl, vytasil sekeru a rozběhl se k táboru. Ostatní lovci odhodili kusy mamuta, rovněž sáhli po zbraních a vyrazili v jeho stopách.

Rašek mezi příbytky vběhl jako první.

Bylo zjevné, že do osady během jejich nepřítomnosti vtrhl nepřítel a zdecimoval vše, co mohl. Vzal, co unesl. Mnohé pozabíjel, převážně ženy, děti a starce. Všude ležela mrtvá těla, kusy rukou, rozpárané trupy, vyvržená střeva, utrhané hlavy. Okolo byly roztahány zbylé vnitřnosti zabitých: srdce, plíce, ledviny, játra...

Někteří – nebylo jich mnoho – přežili. Leželi na zemi, úpěli. Drželi se za krvácející rány. Většina z nich nebude mít šanci taková zranění přežít.

Rašek vyrazil zkontrolovat svou rodinu. Vběhl do svého stanu ze zvířecích kůží. Nikde ale ženu ani své dvě dcery nenašel. Což bylo dobré i zlé zároveň.

Vyběhl ze stanu. Tam se srazil s Olokem.

Olok mu pohlédl do očí. Kdo to byl?

Rašek se chytil za hlavu, naznačil rohy. Řekl: „Mééééé.“

Olok přikývl. V tuhle dobu už snad každému z přeživších tlupy bylo nad slunce jasnější, kdo za brutálním útokem na osadu stál.

Olok sevřel rty. Vybojoval mnoho bitev, oni ale byli soupeřem, z něhož měl respekt. Báł se jich. Někdy přišli a unesli ženy a děti. Nikdo nevěděl proč. Snad na maso. Možná pro něco úplně jiného.

Rašek Olokovi řekl, že musí vyrazit hledat rodinu. Čím dříve, tím lépe. Aby stopa nevychladla. Ostatní budou mít plné ruce práce s pochováváním svých blízkých, s obnovou tábora a s ošetřováním zraněných.

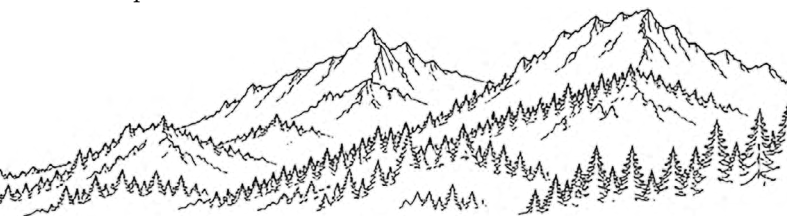
Byl prvním za celé generace, kdo se rozhodl je stopovat a najít svou rodinu.

Jen co vyšel z tábora, vyzbrojený tolika zbraněmi, kolik jich jen unesl, a ještě několika navíc, překvapivě se k němu přidal Miek. Ukázalo se, že unesli i jeho rodinu.

A tak šli ve dvou.

KAPITOLA 3

Kousek za táborem je doběhl šaman. Otočili se za zvukem chřesticích korálků, které při jeho běhu nadskakovaly, neboť je měl uvázané kolem zjizveného, vráscitého krku. Z ulit měl vyrobený náhrdelník, jehož prostřednictvím komunikoval se světem duchů. Se světem nepředvídatelných – někdy zlých a jindy dobrých – přízraků.

Chytil je za ruce a tahal zpět k táboru. Nejdříve je varoval, aby to nedělali. Aby to nechali být. Aby zapomněli. Nejsou první a určitě ani poslední. Takový je život v těchto končinách. Oni tu byli vždycky, byl to jejich domov, byli to původní obyvatelé. Povinností Raškova kmene bylo to snášet, respektovat a občas strpět ztráty na životech. Když ale šaman viděl, že na jeho slova dvojice nic nedbá, klekl si a začal je prosit. Vyměnili si pohledy: tohle ještě neviděli. Šamani v komunitě zastávali významné postavení a takové chování se k muži vůbec nehodilo. I přesto se muži nedali přemluvit a pokračovali v cestě.

Od této chvíle již nebylo návratu.

KAPITOLA 4

Rašek sevřel rty. Tušil, co právě našli.

Miek se zastavil za ním.

Rašek věděl, že je to zlé. Následný průzkum místa to jen potvrdil.

Rašek to samozřejmě nemohl vědět. Nebyl při tom. Byl ale dostatečně zkušený a díky tomu dospěl k závěru, že to bylo takto: Miekově ženě a dcerám se podařilo utéct. Oni se okamžitě vydali v jejich stopách. Žena s dětmi viděla, že nemá šanci, a tak raději skočila z útesu. Rašek, naklánějící se nad okrajem propasti, viděl, že hlavy ženy i dívek byly roztržštěné. Dno bylo poseto ostrými skalisky, nyní zakrvácenými.

42

Zde Miekova cesta končila. Už neměl důvod pokračovat v cestě společně s moudrým a statečným Raškem. Ten si na něj i přesto za poslední dny natolik zvykl, že doufal, že s ním spolubojovník půjde dál. Ale nestalo se tak. Nechal Mieka za sebou.

Nedalo mu to a ohlédl se. Miek postával na okraji propasti, hleděl dolů, ramena svěšená.

Když dopadl, Rašek to neslyšel; byl už daleko.
Od té chvíle krácel Rašek sám.

KAPITOLA 5

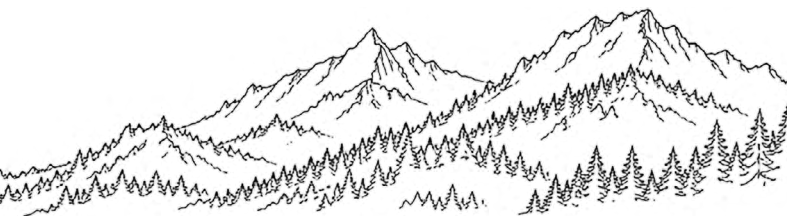
Zastavil a hleděl před sebe. V dálce, den a půl cesty odtud, se rovná, rozsáhlá travnatá plocha zdvihala ze země. Stoupala do výšin. V nich se objevily hustě zalesněné kopce zahalené do věčné mlhy. Rašek věděl, že je to jejich domov. Zakázané místo. Jen zřídkakdy sestupovali dolů. Především, když neměli v horách dostatek přirozené potravy.

Věděl, že je na místě. Že tady se o všem rozhodne. To mu do žil vlilo novou energii. Zkontroloval zbraně a pak přidal do kroku.

Začalo sněžit. Bílá pokrývka zamaskovala stopy, které za sebou zanechávali.

Rašek objevil jeskyni. Sledoval ji několik dní a nocí, aby se přesvědčil, že je vzduch čistý. Rostly kolem ní vysoké borovice. Když foukal vítr, jejich štíhlé kmeny se nakláněly do stran. Musel si být jistý, že to není domov hyeny nebo lva. Když se ujistil, že ne, nastěhoval se tam. Rozložil si zbraně. Byl připravený. Vchod zakryl větvemi stromů. Před něj nasypal prášek, který mu kdysi dal šaman, aby překryl svůj pach.

Když neměl co dělat, vyrýval do stěn jeskyně svůj příběh. Příběh osady. Příběh rodiny, kterou už nejspíš neuvidí.

Přešlo několik západů a východů slunce. Do krajiny naplno vtrhla zima.

Ulovil medvěda, který se poslední noci ochomýtal kolem jeskyně. Z jeho kůže si vyrobil kožich.

Venku klesaly teploty rapidně dolů. Avšak uvnitř bylo příjemně. Měl co jíst. A měl střechu nad hlavou, která ho chránila před rozmary počasí a chladem.

Když už si začal myslet, že tady nežijí, jednou ráno, ještě byla tma, je konečně zaslechl.

Usmál se. Zůstane tady tak dlouho, dokud všechny nezabije.

Vyšel ven. Něco upoutalo jeho pozornost. Něco na obloze. Zaklonil hlavu.

Orel.

Opeřenec tiše přelétával nad zimní krajinou. Obloha byla zatažená. Nevlídné, mokré počasí. Dravec se nad tím vším vznášel, zatímco dohlížel na svět pod sebou. Koruny stromů v jeho království dávno shodily poslední listí. Která zvířata mohla, ulehla k zimnímu spánku. Orel zakřičel, když mu na hlavě roztála sněhová vločka. Budou následovat další. S příchodem večera se sněžení promění ve sněhovou vichřici.

A lesy utichnou.

1899
NÁPADNÍK

KAPITOLA 1

Léto roztahovalo svou jasnou náruč a zpívalo rozličnými hlasy a zvuky. Katka si dlaní uhladila pokrčnou sukni a s úsměvem na rtech se rozhlédla kolem sebe. Cítila se dobře. Byla mladá, zdravá a krásná, zanedlouho se měla vdávat a její rodiče ještě žili, což mnohé její vrstevnice bohužel říct nemohly.

Na louce za vsí se od pozdního večera začali scházet lidé, aby podle zákonů svých předků uctili magickou svatojánskou noc.

Jak se postupně smrákalo, nálada stoupala. O půlnoci z dvacátého třetího na dvacátého čtvrtého června se zábava rozproudila naplno. Svatojánská noc podle pověr představovala vítězství světla nad temnotou. Muzikanti hráli, lidé zpívali. Na louce se zapalovaly ohně. Mladí skákali přes vatry. Oheň představoval očistnou moc. Děvčata s výskáním vyhazovala hořící pochodně do vzduchu, vila věnce a následně je házela do korun stromů. Věřilo se, že jestliže věnec některé z nich zůstal uvězněný v koruně, do roka a do dne se bude konat svatba.

Katka už nic nikam házet nemusela. Svatba byla domluvená na konec roku. Její láskou byl Urban, už od dětství. Nikoho ve vsi nepřekvapilo, když se rozkřiklo, že se vezmou. Spíš by každého udivilo, kdyby se tak nestalo. Mladost, síla a energie z ní doslova sálaly. Kdoví, možná

za to mohlo i poctivé dodržení svatojánského zvyku: na Jana brzy ráno, ještě předtím, než zakokrhá první kohout, šla s kamarádkami k potoku a umyly si tváře, aby byly po celý rok nádherné.

KAPITOLA 2

Po půlnoci byla louka plná ohňů, výskotu děvčat, zpěvu muzikantů a řehotu chlapů. Tvořily se zde tu větší, tu menší skupiny uvolněných lidí.

Katka se opírala o vůz se senem, který zde mládenci zapomněli během dne právě kvůli hektickým přípravám oslav svatojánské noci. Pozorovala svou vrstevnici a kamarádku Betu, která se bavila s několika chlapci nedaleko. Katka se za ní zrovna chtěla vydat s kalíškem slivovice, když tu se Beta s chlapci nečekaně rozloučila a začala se prodírat davem k okraji louky.

Kam to jde? proběhlo Katce hlavou.

Beta vyšla z davu. Na konci louky se zastavila. Tam, kde začínal les. Jako by nad něčím dumala. Ohlédla se. Katky, ponořené v davu smějících se vesničanů, si nevšimla. Když dospěla k závěru, že je vzduch čistý, vnořila se do lesa.

Katka tušila, o co jde. Její kamarádka se v posledních dnech změnila. Začala se chovat zvláště. Omezovala jejich setkávání. Katka byla přesvědčená, že jí něco tají. Když už se setkaly, jako by už to nebyla ta Beta, s níž ještě jako malá v potoce lovila raky a na jaře si ze žlutých pampelišek vila věnce na svahu za vesnicí. Jistě v tom byl nějaký chlapec. Nedivila se, že to Beta tajila před ostatními. Zklamalo, a do jisté míry i ranilo, ji však to, že to tajila i před svou nejlepší kamarádkou.

Jakmile Betu pohltit černý les, Katka přidala do kroku, aby zkrátila kamarádčin náskok. Na okraji lesa, u prvních stromů, se ale zastavila. Nebyla si jistá,

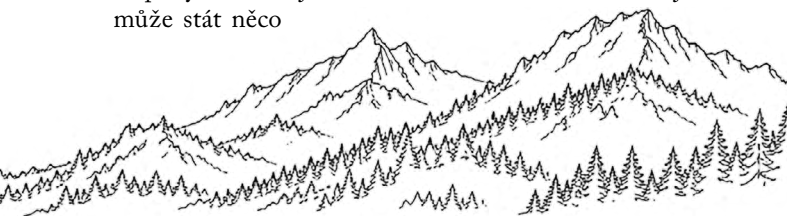
zda je dobrý nápad chodit v noci po lese. Mohlo se stát cokoliv. Les byl k tomu jako stvořený. Pak se jí však do žil vlila nová energie. Když to zvládne Beta, musí to zvládnout i ona.

KAPITOLA 3

Noční les má zvláštní atmosféru. Vysoké koruny stromů. Jimi prosvítá měsíční svit. Dopadá na Katčinu tvář. Usměje se na něj. Vítej, měsíčníku, ať se ti daří a dobře mi svít na cestu. Občas někde zašustí malý lesní živočich. Buď se vydal najít něco na zub, anebo utíká před dravcem.

Tento les navštívila už tolikrát. Kvůli sběru hub, lesních plodů, šišek na topení nebo když hledali zatoulanou krávu či ovci. Nepředstavoval pro ni žádné nebezpečí. Byl to jistým způsobem její druhý domov; lidé ze vsi žili v jeho těsné blízkosti, chovali k němu úctu a on jim za to občas pomáhal. Měla se však i přesto na pozoru. Les je jako stvořený pro nehody. Jinak se ho neměla důvod obávat. Vlastně jej měla ráda. Ale to všichni. Žili v souladu s přírodou, jejími zákony, v harmonii s ročními obdobími, přičemž každé vyžadovalo to své, každé bylo čímsi zvláštní a jedinečné a bylo třeba se neodklonit od Boha a vážit si toho.

Navzdory tomu se jí s tím, jak byla hlouběji, do srdce stále více vkrádaly obavy. Z dálky k ní doléhaly zvuky z louky, smích bavících se lidí, mladých i starých. Najednou si připadala příliš izolovaná, jako by se pohybovala v jiném světě. Ve světě, v němž se jí může stát něco

strašného a nikdy to nikdo nezjistí. Anebo zjistí, ale až bude pozdě.

Zaznělo první zapraskání. Ale zdaleka ne poslední. Les k ní začal promlouvat uspávajícím, záhadným hlasem. A bytost, jejímž prostřednictvím to dělal, se blížila.

KAPITOLA 4

Samozřejmě to nebyl hlas v klasickém smyslu. Katka však měla pocit, že tu není sama. A netýkalo se to Bety. Katka věděla, že za praskáním nestojí její kamarádka. Po dívčině se slehla zem.

Přesto zde s Katkou někdo byl. Vnímala, jak se na ni upírá pohled, nedokázala ovšem říct, zda to byl pohled člověka. Praskání větviček se přibližovalo. Ať už to bylo cokoliv, blížilo se to k budoucí nevěstě. Na rukou jí naskočila husí kůže. Ochladilo se. Dokonce i měsíc přestal svítit. Zaklonila hlavu. Všimla si, že se zrovna, jako na potvoru, nachází pod obzvláště hustou korunou, skrze niž neprošel ani centimetr měsíční záře. Vidíš? pomyslela si. Stálo ti to za to? Kdo je příliš zvědavý, bude brzo starý. Anebo mrtvý.

Něco jí našeptávalo, že nemá smysl utíkat. Musí se tomu postavit čelem. Ať už to bylo cokoliv. Hleděla do tmy před sebou, na místo, z něhož se bytost přibližovala. Snažila se v houstnoucí tmě zaostřit zrak, ale neměla šanci něco, cokoliv uvidět. Anebo... že by přece jen? Na malý okamžik se jí zdálo, že vidí letmý pohyb. Tím to však skončilo.

„Ty kozo jedna, co tady děláš?“

Najednou ji někdo chytil za loket.

Ohlédla se. Strachem a leknutím se málem počurala. Vytřeštila do prostoru za sebou oči.

Beta!

Kamarádka na ni hleděla stejně šokovaně jako Katka na ni.

„Co tady děláš?“

„Jjja...“ koktala Katka.

Beta si založila ruce na prsou. V tom gestu bylo cosi uklidňujícího, co Katce napovědělo, že nejhorší nebezpečí má za sebou.

Praskání utichlo.

„Sledovala jsi mě,“ pronesla Beta.

„A divíš se mi?“ bránila se Katka. Připadalo jí absurdní, že v takovéto situaci (navíc uprostřed lesa, a ještě nočního) řeší něco takového. „V poslední době se chováš divně. Nic mi neříkáš. S ničím se mi nesvěřuješ. Určitě máš chlapa.“ Když to řekla, odpřisáhla by, že se na Betině tváři objevil výraz, který značil, že Katka trefila hřebík přímo na hlavičku.

Beta o krok ustoupila. „Nemám.“

„Co tady děláš?“

„Procházím se?“

Katka ji probodla nevraživým pohledem.

Beta se ohlédla za záda. „Není to milenec.“

„Co to teda je?“

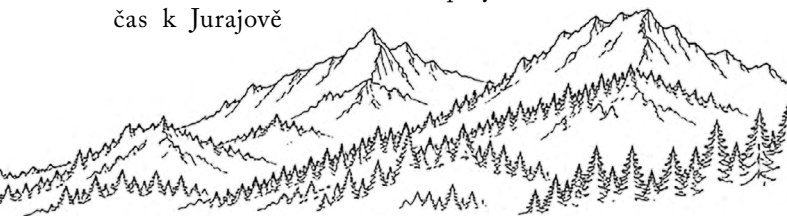
Vypadalo to, že Beta hledá správná slova. Nakonec řekla: „Je to... něco jiného.“

„Co?“ naléhala na kamarádku Katka.

„Není to tak jednoduché. Nedá se to popsat slovy.“

„To ti věřím. Když se s tím musíš schovávat v noci v lese, tak to opravdu nemůže být nic normálního. Určitě to má tři ruce a osm očí jako pavouk.“

Katka věděla, že zamilované páry ze vsi chodí trávit čas k Jurajově

skále. Případně, když tam bylo plno, ke starému mlýnu Orechovských. A když bylo nejhůře, tak k jeskyni Noční sova (té se ale dívky obyčejně bály, prý v ní sídlili zlí duchové). Nikdy však neslyšela, že by o půlnoci chodili do lesa.

Beta k ní natáhla štíhlou, opálenou ruku. „Pojď pryč.“

KAPITOLA 5

Následující týdný se nesly v monotónním duchu. Se vztahem s Betou to bylo snad ještě chladnější než v posledních dnech, ale nemalou měrou za to mohlo i to, že vesničané po bujaré rituální svatojánské noci museli začít pracovat na okolních polích, lukách a pastvinách. Všichni měli práce až nad hlavu, na budování kamarádství nebylo moc času. Od brzkého rána se tak krajem nesly zvuky typické pro toto období. Kosení vysoké trávy, zpěv a rachot povozů. Zatímco toto všechno zpravidla probíhalo na loukách a polích nad vsí, děti měly za úkol starat se o přísun tekutin. Z jejich otců a starších bratrů se při práci v nejteplejších dnech doslova lil pot. Jiné děti pro změnu nosily jídlo, které vařily ženy doma. Během sklizně se nosila nejčastěji kmínová polívka s klobásou, bramborové placky, sladké nebo slané kaše a samozřejmě chléb. Když ho chlapi vytáhli z lněného ubrousku, požehnali mu, než si z něj odkrojili velký krajíc. Chléb si zasloužil největší úctu. Kdo si nevážil chleba, nedopadlo to s ním dobře – to věděly i nejmenší děti. Na zapití chlapům nosily děti vodu nebo kyselé mléko v črpácích. Jakmile měly ženy navařeno a postaraly se o hospodářství a chovy, musely se přesunout do druhé služby: vydat se za chlapy nad ves a pomoci jim, ať už hrabat anebo s dalšími hospodářskými pracemi. Jindy malými srpy kosily kopřivy pro různé účely.

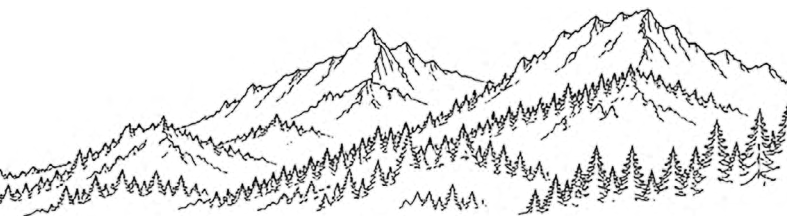
Chlapi zpravidla večer z pastvin, polí a luk nescházeli. Bylo to zbytečné. Přespali venku, aby se sem ráno nemuseli zase plahočit. Když měli uděláno a byli najezení, vypili si a hráli na housle, aby jim bylo veseleji.

Katka, stejně jako ostatní, měla práce až nad hlavu. S rodiči a dvěma staršími sestrami se nezastavili od rána do večera. Sotva si našli čas na jídlo, někdy ani to ne. Otec ji ještě jako malou naučil, že půda je to jediné, co mají. To jediné, co je živí. Z toho důvodu si jí musela nadevše vážit a brát ji jako dar Boží.

Tuto „živou“ část roku měla Katka obzvláště ráda. Asi nejraději ze všech. Slunce je již velmi brzy ráno v postelích lechtalo po tvářích a vyhánělo k práci – kosení, hrabání, obdělávání polí. A zapadalo pozdě. Milovala letní večery. Byly plné rozmanitých barev, vůní, pocitů a podnětů.

I přesto nedokázala přestat myslet na noc v lese. Během práce se setkávala i s ostatními kamarádkami a vrstevnicemi. Snažila se od nich něco zjistit o Betině novém, tajném nápadníkovi. Zbytečně. Každý byl tou informací překvapený. Beta někoho měla?

Po celodenní práci, i když jí zůstaly jen poslední zbytky energie, sledovala Betu do lesa. Chodila do něj každý večer, bez ohledu na to, kolik se toho během dne napracovala. Na toto si čas vždycky našla. Katka ji však pokaždé ztratila. Zdálo se, že Beta znala tajemná zákoutí a lesní zkratky mnohem lépe než Katka.

KAPITOLA 6

Katka do problému zasvětila svého snoubence.

Upravil si okovaný opasek, za nímž měl zastrčený bič, a pravil: „Nech to na mně.“

To ji uklidnilo. Věděla, že když jí její budoucí manžel řekne něco takového, může se na jeho slova spolehnout. V následujících dnech se tedy naplno ponořila do práce s rodiči a sourozenci a byla zvědavá na to, co se její lásce podaří vypátrat.

V Brezové pod Bradlom se konal široko daleko vyhlášený jarmark. Naložili plný vůz obilninami, selaty, vejci, zeleninou a ovocem a na tři dny odjeli. Urban měl mezitím splnit svůj úkol, aby – až se jeho milá vrátí – jí mohl poreferovat.

KAPITOLA 7

Urban se jí pochlubil, že odhalil místo, kam Beta chodí.

„Je to tam, jak prý kdysi dávno byla Čákova osada,“ prozradil Katce.

Ta byla překvapená. Nacházelo se to tak hluboko v lesích, že tam nikdo nechodil. Všichni ale věděli, kde to je.

Místo bylo odnepaměti obestřeno strašidelnými historkami. Katce její babička vyprávěla, že ještě když byla její vlastní matka malé děvčátko, nazývali místní tu oblast Dáblův hřbet. Říkalo se, že kdysi dávno tam Matuš Čák Trenčanský vyslal družinu vojáků a dřevorubců, aby vytvořila obchodní cestu vedoucí na Moravu. Skupina však selhala, stalo se něco strašného a život se do osady víc nevrátil. Od té doby uběhlo pro ni nepředstavitelné množství času. I kdyby to byla skutečně pravda, po osadě nezůstalo vůbec, ale vůbec nic.

„A opravdu chodí právě tam?“

„Jo,“ přikývl Urban a ukousl si klobásky.

„A ten její frajer?“

„Byl tam, ale ani jednou jsem ho neviděl. Jen stín. Jako by mě vycítil. Začal vydávat podivné zvuky.“

„Jak podivné?“

Urban pokrčil rameny. „Nevím. Prostě divné. Ale jedno ti řeknu: je obrovský. Jednou se téměř vynořil z houštiny. Vtom mě však asi ucítil a schoval se.“

„Hm. Stydlivý. Zajímavé. Nevím, že by u nás ve vsi žil někdo takový.“

„Možná je z Lubiny. Nebo z Hrachoviště. Já bych to na tvém místě nechal tak, Katko. Sama víš nejlíp, co se o tom místě říká. Prý v něm sídlí zlo. Satanovy děti, jeho přísluhovači.“

„Ty tomu věříš?“

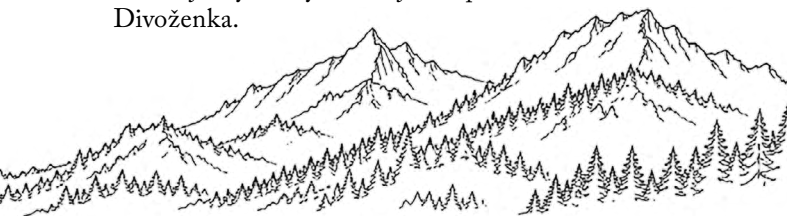
Krátce se zamyslel. „Nevím. To místo má ale zvláštní atmosféru. Jako by tam nežilo nic živé. Jen mrtvé.“

KAPITOLA 8

Katce to nedalo a po pár dnech Urbana přemlouvala, aby společně s ní sledoval Betu.

Zpražil ji pohledem. „Říkal jsem ti, nech to být. Z toho nebude nic dobrého. Věř mi. Je to zákeřné místo. Místní nemají rádi nikoho, kdo tam chodí. Jestli se to o Betě provalí, každý ji bude považovat za bláznivou čarodějnici.“

„Prosím tě, lásko,“ zasmála se dívka, až se jí ve tvářích objevily důlky. „Beta je temperamentní. To ano. Divoženka.“

Ale není bláznivá, a už vůbec to není žádná čarodějnice nebo satanova milá. Prostě chce mít soukromí.“

„Jurajova skála jí není dost dobrá? Ne, v tom něco bude, věř mi. Podle mě nemá normálního chlapa. Možná se tam schází se satanem a ukazuje mu cecky.“

„Ty bys ale byl rád, kdyby ti je taky ukázala, co? Nebo já,“ zaútočila na něj.

Sklopil zrak.

Řekla to zdánlivě útočně, ale oba věděli, že ho provokovala, dobírala si ho, lechtala slovy... a sama sebe taky.

Svatbu měli mít až za několik měsíců. Díky přírodě a zvířatům zdejší děti, o dívkách a mládencích nemluvě, samozřejmě velmi dobře věděli, jak věci fungují. Museli však dodržovat zvyky a pravidla, takže žádné milování před svatbou. Kdyby žena otěhotněla před obřadem, mohla by se její rodina hanbou propadnout do černé země. I Katka s Urbanem si dávali pozor. Jednou za čas, obvykle když od něj něco potřebovala, mu to však udělala u Jurajovy skály rukou. Anebo pusou. Modlila se při tom.

To se stalo i teď. Viděla, že jinak svého nedosáhne. Urbana však podezřívala z toho, že si je toho moc dobře vědom a že by s ní do lesa šel i bez toho. Věděl ale, že když si zahraje na tvrdohlavého, udělá mu to. A tak se i stalo.

24

Po chvíli bylo po všem. Stačilo mu málo. Vyplivla semeno smísené se slinami do trávy. Okamžitě se na něj lačně vrhl drobný hmyz a mravenci. Snad se na ni za tento drobný hřích pánbůh nerozhněvá.

„Možná je to někdo, s kým chce odejít do Ameriky. Jako Dora s Fedorem minulý rok, pamatuješ?“ zeptal se.

Utřela si rty hřbetem ruky. Pamatovala.

„Bude mluvit americky. Ani si na tebe nevzpomene,“ řekl.

„Právě proto bych ho ráda viděla na vlastní oči.“

„Tedy dobrá, kdy tam chceš jít?“ povzdychl si.

KAPITOLA 9

Měsíc byl té noci v úplňku.

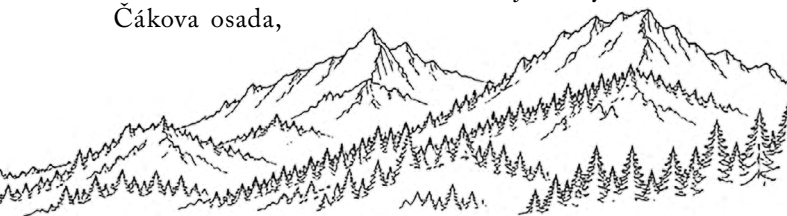
Katce se podařilo vytrazit se z domu oknem o půlnoci, když rodiče a mladší sestry spali a odfukovali zaslouženým spánkem po dalším dnu tvrdé, namáhavé, poctivé práce, z níž měly už i malé děti ztvrdlou kůži na dlaních a tělo poseté modřinami a šrámy.

Na Katku měl úplněk špatný vliv. Nemohla během něj – na rozdíl od zbytku rodiny – spát, a to bez ohledu na to, jak moc se během dne nadřela. Takže jí nevadilo, že byla tady, a ne doma, ve své posteli. Naopak, těšilo ji to. Tam by se jen převalovala z boku na bok a z břicha na záda a usnula by sotva pár hodin před svítáním, z čehož by byla jistě ještě více vyčerpaná, než kdyby nespala ani minutu. Takto aspoň zažije dobrodružství, stráví společný čas se svou láskou a konečně odhalí pravdu o své nejlepší kamarádce z dětství.

Urban si s sebou pro jistotu vzal valašku. Klobouk měl naražený hluboko do očí, což mu dodávalo neobyčejně vážný, pochmurný výraz.

Les byl nepřírozeně tichý. Jediné zvuky vydávali oni, když některý z nich nechtě šlápl na suchou větev, ať už Katka svou bosou nohou nebo Urban botami.

Chůze lesem k místu, kde údajně kdysi stála Čákova osada,

nebyla příjemná. Les jako by je svou tíživou, nepříjemnou mlčenlivostí odrazoval od toho, aby se snažili proniknout do jeho hlubin, ale neposlouchali ho, nemohli.

Katka v této části lesa nebyla už dlouho. Nebyl důvod. Ostatně, jak říkal Urban, nikdo sem nechočil. Dokonce ani zvířata – když jim nějaké občas uteklo z pastviny a zaběhlo se do lesa, nemělo odvalu jít až do těchto končin. Jako by ho vnitřní instinkty od návštěvy tohoto místa odpuzovaly.

Byli tady. Říkalo se, že zhruba v těchhle končinách kdysi stála Čáková osada. Stavby dávno zničil čas a příroda. Ta dospěla k závěru, že toto je její teritorium a nic lidského v něm nemá co pohledávat. Začala si tedy osadu, kterou tehdy osadníci postavili v hloubi lesa, postupně brát nazpět do své moci. Tak, jak to umí jen ona: pomalu, ale o to nejmilosrdněji. Den po dni, měsíc po měsíci, desetiletí za desetiletím. Až z osady nezůstalo nic. Dřevěné stavby se rozsypaly, dřevo shnilo. Nepřetrvaly ani základy. I ty se časem smísily s lesní zeminou, spadlými větvemi a listím, které okolní stromy shazují na podzim.

Katku to fascinovalo, i když to možná neuměla takhle přesně pojmenovat. Jací byli lidé, kteří to tu kdysi dávno postavili? Co se jim stalo? Zemřeli v lese bídnou smrtí, nebo jen dospěli k závěru, že tu nikdy nebude dobře, a prostě odešli? Rozhlédla se po nočním lese. Kdoví, možná právě stojí na hrobech některých z nich.

Z tichého rozjímání ji vyrušil Urbanův hlas. „Musíme se schovat. Pojd.“

Skryli se do křoví.

KAPITOLA 10

Noc se začala chýlit ke konci, když Beta konečně přišla. Katčin dech se zrychlil. Srdce jí začalo prudce bít. Bála se, zda nebuší tak nahlas, že ho Beta zaslechne. Kamarádka se ale zjevně nacházela ve svém vlastním světě, do něhož nepronikalo nic cizího, rušivého, nevítaného. Rozhlížela se kolem sebe. Netrpělivě sledovala blízké i vzdálenější okolí. Čekala svého nápadníka, jinak to být nemohlo, proběhlo Katce myslí. Tváře se jí červenaly vzrušením.

Les začal praskat. Katka ztuhla. Krve by se v ní nedořezal. Přesně jako tehdy, kdy kamarádku poprvé nachytala v lese během svatojánské noci.

Přibližovalo se to.

Věděla, že je to tady. Jen se to zatím skrývalo v houštině. Přesně, jak říkal Urban.

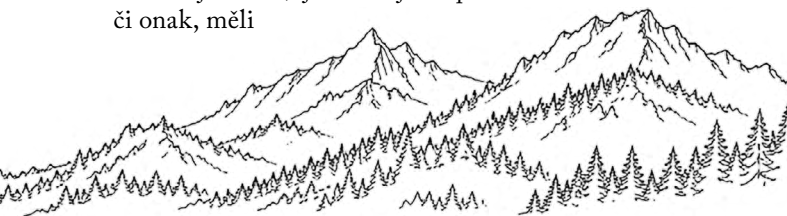
Vystoupilo to z úkrytu.

Zastavilo se to před Betou.

Ta oproti bytosti vypadala jako dítě.

Bylo to vysoké dva a půl metru. Na hlavě to mělo zakroucené rohy. Že by měl Urban nakonec přece jen pravdu? Chodila se snad Beta do lesa pářit se samotným vládcem pekla a pekelných ohňů? Katka samozřejmě slyšela různé historky o čarodějnicích, černokněžnících a ježibabách. Kdysi jí o tom vyprávěla babička. Myslela si ale, že je to dávná historie, že takové bytosti žijí už jen v pohádkách, které se malým dětem vyprávějí na dobrou noc.

A najednou jen pár metrů od nich stál ďábel, satan, možná jen čert, jeden z jeho přísluhovačů. Ať tak či onak, měli

co dočinění s bytostí špinavou, okultní, oplzlou a v neposlední řadě smradlavou. Katka si myslela, že jí do nosu okamžitě vrazí zápach síry, jak tomu u ďáblů bývá. Tohle byl však puch jiného ražení. Byla to esence hory. Nacházelo se v něm všechno: les, zrození i smrt, jehličí i vlhká půda, pryskyřice i bolest stromů, když do nich uhodí blesk a rozštěpí je na dvě poloviny, ačkoli předtím na louce stály stovky let. Jako kdyby to nebyl ani tak satan, jako spíše zhmotnění lesa. Kdoví, možná je les opravdu jeden organismus a vypadá takto, když na sebe jednou za čas vezme nějakou podobu.

Celé tělo to mělo pokryté srstí.

Trochu se to hrbilo. Kdyby se to narovnal, mělo by to možná téměř tři metry. Šířil se z toho nejen pach lesa a oplzlé živelnosti, o živočišnosti nemluvě, ale také dojem neskutečné fyzické síly. Obluda by neměla problém velkému, statnému chlapovi během okamžiku rozdrtit lebku a odtrhnout mu ruku od zbytku těla.

K Betě se však záhadný tvor (o němž byla Katka s každou další uběhlou vteřinou čím dál více přesvědčená, že nemá s peklem nic společného) choval jemně. Až uctivě. Stáli naproti sobě. Nic neříkali, ale jako by spolu přesto komunikovali. Že by pohledem? pomyslela si Katka. Zdálo se, že uprostřed lesa, noci a úplňku bylo možné prakticky všechno.

28

Beta se začala svlékat. Jednotlivé části jejího oblečení klouzaly k zemi.

Katce bylo jasné, k čemu to směřuje. Cítila, jak Urban vedle ní ztuhl. Ech, vy chlapi. To, co se odehrávalo před nimi, vypadlo přímo z noční můry, a on přesto myslí jen tím, co má mezi nohama. Dokázala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy z
Ďáblova hřbetu.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.